

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Szegeden, 2015. november hó 25. napján megtartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2015. március hó 02. napján **nyilvánosan** kihirdetett **5.B.154/2013/58.** számú ítéletét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A vádlott testi épség elleni bűncselekményét 1 rb. folytatólagosan elkövetett testi sértés vétségének [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés)

m i n ő s í t i .

A börtönbüntetés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést

m e l l ő z i .

A vádlottat 2 (kettő) év közügyektől eltiltásra és 3 (három) év fegyveres biztonsági őr foglalkozástól eltiltásra is **í t é l i .**

Kötelezi a vádlottat az első fokú eljárásban felmerült további **12.000,- (tizenkettőezer) forint bűnügyi költség** megfizetésére az államnak.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a vádlott személyazonosító igazolványának száma: [személyazonosító igazolvány szám].

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság a vádlottat 4 rb. hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette, melyből 2 rb. folytatólagosan elkövetett [1978. évi IV. törvény 226. § (1) bekezdés] és 2 rb. könnyű testi sértés vétsége [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés] miatt - halmazati büntetésül - 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett börtönre ítélte.

A szabadságvesztés végrehajtása esetén beszámítani rendelte a vádlott által 2011. december 15. napjától 2011. december 21. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt, és megállapította, hogy a vádlott a büntetés háromnegyed részének letöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült 481.994,- forint bünygi költség megfizetésére.

Ellenben a közösség elleni erőszak büntette miatt emelt vád alól a vádlottat felmentette, mely rendelkezés első fokon jogerőre emelkedett, bár ennek megállapítását a törvényszék elmulasztotta.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

Fellebbezett az ügyész a vádlott terhére végrehajtandó börtönbüntetés és pénzmellékbüntetés kiszabása érdekében. A fellebbezés írásbeli indokolása során már hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés, közügyektől eltiltás és foglalkozástól eltiltás kiszabása érdekében.

Fellebbezett a vádlott és védő, egyezően felmentés érdekében.

A fellebbviteli főügyész az ügyészi fellebbezést módosított tartalommal fenntartva, a tényállás és a bűnösségi körülmények, valamint a jogi indokolás helyesbítése és kiegészítése mellett indítványozta, hogy az ítélet az első fokú ítéletet változtassa meg, 1 rb. testi sértés vétsége [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés] miatt indított büntetőeljárást szüntesse meg magánindítvány hiánya miatt. A vádlottal szemben végrehajtandó börtönbüntetés, közügyektől eltiltást, fegyveres biztonsági őr foglalkozástól eltiltás büntetést alkalmazzon, egyebekben az első fokú ítéletet hagyja helyben.

A védő a fellebbezési nyilvános ülésen az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indítványozta, felderítetlenségre visszavezethető megalapozatlanság miatt.

Az ítélet az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor:

* * *

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítási eljárást folytatott le. Ennek során eljárási szabályt sértett, amikor az 1. sz., a 2. sz., a 3. sz. és a 4. sz. tanúkat - tekintettel a sértettek vallomására - nem oktatta ki a Be. 82. § (1) bekezdés b) pontjában írt ún. relatív mentességi jogára. Ez az eljárási szabálysértés azonban az ügy érdemére nem volt kihatással, figyelemmel arra, hogy az érintett tanúk nem tettek olyan vallomást, amely a mentességgel érintett lenne, így vallomásuk teljes egészében bizonyítékként figyelembe vehető. A másodfokú bíróság csupán az eljárási szabálysértés megállapítására szorítkozott.

Egyebekben a törvényszék az eljárása során a perrendi szabályok betartásával járt el, és a bizonyítékok gondos mérlegelésével döntően megalapozott tényállást állapított meg.

Az ítélet az ítélet az iratok egybehangzó adatai és a vádlott fellebbezési nyilvános ülésen tett nyilatkozata alapján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette:

A vádlott jelenleg ideiglenes rokkantnyugdíjas, nyugdíjának összege 55.000,- forint havonta. Két gyermek után havi 12.000,- forint gyermektartásdíjat fizet, gyermekekenként. 2015. szeptember 17-én csípőprotézis műtéten esett át.

Az első fokú ítélet 3. oldal első bekezdésében írtakat, azaz, hogy milyen jogszabályi rendelkezés alapján minősül a vádlott hivatalos személynek, az ítélet indokolásába utalja.

A tényállás 2. pontját kiegészíti, hogy az 1. sz. sértett a magánindítványát 2011. október 26. napján terjesztette elő.

A tényállás 4. pontját akként helyesbíti, hogy a 2. sz. sértett magánindítványt nem terjesztett elő. A sértett nyilatkozata ugyanis, tartalmát tekintve, magánindítványként nem értékelhető.

Az első fokú ítélet 13. oldalán a tényállás 1. pontjában érintett sértett neve többször is elírás folytán tévesen került feltüntetésre, az helyesen (3. sz. sértett neve).

Egyebekben a tényállás hiánytalan és megalapozott, az a fenti kiegészítésekkel és helyesbítésekkel irányadó volt a felülbírálat során is.

* * *

Az elsőfokú bíróság a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, tényállása nem felderítetlen, így az ítélet tábla álláspontja szerint az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére sincs indok.

A tényállást támadó és a vádlott felmentését célzó eredeti fellebbezések az ítélet tábla álláspontja szerint a bizonyítékok mérlegelése ellen irányulnak. Azt sérelmezik, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott tagadásával szemben a terhelő bizonyítékokat - így különösen a külföldi sértettek vallomását - elfogadva, bűnösségét a terhére rótt bűncselekményekben megállapította.

A vádlott és védő által a fellebbezési nyilvános ülésen hivatkozott körülmények - nem volt következetes a sértettek vallomása, sokkal több bántalmazásról tettek vallomást, külsérelmi nyom hiánya, folyosói bántalmazást a biztonsági kamera nem rögzített - az elsőfokú bíróság előtt is ismertek voltak. Erre is vezethető vissza, hogy az elsőfokú bíróság csak azokat az elkövetési magatartásokat állapította meg a vádlott terhére, amelyeket kétséget kizáróan bizonyítottak talált.

A tényállást e részében azon sértetti vallomásokra alapította, amely sértetti vallomások e körben végig következetesek voltak. Azon magatartással összefüggésben, melyre vonatkozóan ilyen sértetti vallomás nem állt rendelkezésre, ott az elsőfokú bíróság sem állapított meg bűnösséget a vádlott terhére.

Az iratokból megállapítható, hogy a sértettek több személyről és több személy általi bántalmazásról beszéltek vallomásaik során. Ugyanakkor a vádlott volt az, akit mindannyian jellegzetes mozgásáról és hangjáról kétséget kizáróan felismertek, és ezáltal vált beazonosíthatóvá.

Magyarországon vád monopólium van. Az, hogy ki ellen és milyen bűncselekmény miatt emelnek vádat, az ügyészség dönti el. A bíróság csak olyan személy büntetőjogi felelőssége felől dönthet és csak olyan cselekmény miatt, akivel szemben és amely cselekmény miatt az ügyészség vádat emel.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonta. Indokolási kötelezettségének messzemenőig eleget tett. Részletes, logikus indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra figyelemmel vetette el a vádlott védekezését.

Gondosan vizsgálta, hogy a vádlott képes volt-e fizikai állapotánál fogva a cselekmény elkövetésére. E vonatkozásban - azon túl, hogy a vádlott nem volt és nem is kért könnyített szolgálatot - igazságügyi orvosszakértői bizonyítást folytatott le a törvényszék. Ennek során pedig a szakértő megállapította, hogy a vádlott akkori egészségi állapota mellett fizikálisan, alkalmas volt arra, hogy a tényállásban írt bántalmazást megvalósítsa.

Megjegyzzi az ítéletábra, hogy a vádlott utolsó szó jogán a menekültekkel kapcsolatosan tett kijelentései pontosan tükrözték a vádlottnak a menekültekhez való viszonyulását.

Megalapozott tényállás esetén a bizonyítékok eltérő értékelésére a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség. Így a vádlott felmentésére irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek, és az első fokú ítélet hatályon kívül helyezésére sincs törvényes ok.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmények minősítése nem mindenben törvényes.

Helyesen foglalt állást abban az elsőfokú bíróság, hogy az elkövetéskori törvény alkalmazása kedvezőbb a vádlottra nézve, azonban e körben nem hivatkozott az 1978. évi IV. törvény 2. §-ára, illetőleg a Btk. 2. §-ára, ami alapján ezt vizsgálta, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta.

Helyesen foglalt állást abban is, hogy a vádlottnak a tényállás 1-4. pontjában írt cselekménye megvalósította a 4 rb. hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettét, amelyből 2 rb. folytatólagosan elkövetett.

A fentiekben túl abban is helyesen foglalt állást a törvényszék, hogy ezen cselekményekkel alaki halmazatban a testi sértés vétségét is megvalósította a vádlott. Azonban annak megnevezése nem könnyű testi sértés vétsége, hanem a 61/2008. BK véleményre figyelemmel, testi sértés vétsége.

A testi sértés vétségét azonban csak akkor lehet alaki halmazatban megállapítani a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazással, ha a felelősségre vonás alapját képező magánindítványt is előterjesztik.

A tényállás helyesbítéséből következően megállapítható, hogy csak egy sértett, az 1. sz. sértett terjesztett elő magánindítványt, ezért a hivatali bűncselekménnyel halmazatban csak 1 rb. testi sértés vétségének megállapítására kerülhet sor. Ugyanis a tényállás 2. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben állapítható meg kizárólag, hogy ugyanazon cselekményével a vádlott két bűncselekményt valósított meg. A tényállás 4. pontja esetében a bűnösség megállapítására a magánindítvány hiánya miatt nincs törvényes lehetőség.

A fentiekben túl következtelen volt az elsőfokú bíróság akkor, amikor a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás vonatkozásában 2 rb. cselekménynél megállapította a folytatólagos elkövetést, ugyanakkor ugyanazon sértett sérelmére helyesen megállapított testi sértést nem minősítette folytatólagosan elkövetettnek.

Ezért az ítéletábra a vádlott testi épség elleni cselekményét 1 rb. folytatólagosan elkövetett **testi sértés vétségének** [1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdés] minősítette.

A minősítést illetően a jogi indokolást kiegészítette a Btk. 12. § (2) bekezdésének felhívásával a folytatólagosságot illetően, mert azt az elsőfokú bíróság elmulasztotta.

Az ítélet jogi indokolását kiegészíti továbbá a fegyveres biztonsági őrsegről szóló 1997. évi CLIX. számú törvényre, és a 27/1998. évi (VI. 10.) BM rendeletre hivatkozással, mert e jogszabályok alapján állapítható meg, hogy a vádlott cselekménye során e rendeletben foglalt foglalkozási szabályokat sértette meg, és e foglalkozási szabálysértés alapozza meg esetében a foglalkozástól eltiltás kiszabását.

A bűnösségi körülményeket tekintve súlyosító körülményként az ítéletábra a halmazat helyett - helyesen - a többszörös halmazatot értékelte. További súlyosító körülmény a folytatólagoŝsáa, az, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem értő sértettek kiszoláaltatott helyzetét kihasználva követte el a bűncselekményt, mely cselekménye alkalmas arra, hogy Magyarország kedvezőtlen nemzetközi megítélését eredményezze.

A vádlott vonatkozásában az irányadó büntetési tételkeret, a halmazati szabályokra figyelemmel 2 hónaptól 4 év 6 hónapig terjedő szabadságvesztés, a középérték - helyesen - 2 év 4 hónap, az első fokú ítéletben megjelölt 2 év 15 nap helyett.

A fentiekben helyesbített bűnösségi körülmények mellett is az ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát arányosan állapította meg, amikor a középértéktől a vádlott javára eltérve, 1 év 6 hónap börtönre ítélte, annak lényeges súlyosítása nem indokolt.

Ugyanakkor a cselekmény jellegére, súlyára figyelemmel a vádlott betegsége ellenére a büntetés felfüggesztésére nem kerülhet sor, a büntetési célok elérése érdekében végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges. Ezért az ítéletábra a szabadságvesztés felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

A vádlott a cselekmény jellegére figyelemmel méltatlan a közügyek gyakorlásában való részvételre, ezért a másodfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 62. § (1) bekezdés, és 63. § (1) bekezdése alapján 2 évre eltiltotta azok gyakorlásától.

A vádlott a cselekményt a foglalkozása szabályainak megszegésével követte el, ezért vele szemben foglalkozástól eltiltás kiszabása is szükséges. Az, hogy a vádlott szoláaltati viszonyát megszüntették, illetőleg, hogy rokkantnyugdíjazása van folyamatban, nem indokolja e büntetés kiszabásának mellőzését. Ezért az ítéletábra az 1978. évi IV. törvény 56. § (1) bekezdés a) pontja, és 57. § (1) bekezdése alapján, 3 évre eltiltotta a fegyveres biztonsági őr foglalkozástól.

Az elsőfokú bíróság az előzetes fogvatartás beszámításáról és a feltételes szabadságról a törvénynek megfelelően rendelkezett.

Tévedett azonban amikor a nyomozati eljárás során a vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült 12.000,- forint bűnügyi költség megfizetésére nem kötelezte őt, mely nyilvánvalóan arra vezethető vissza, hogy ezen összeg bevezetése a költségjegyzékbe elmaradt (nyomozati iratok I/51-52. oldal). Ezért a másodfokú bíróság a vádlottat az elsőfokú eljárásban felmerült további 12.000,- forint megfizetésére kötelezte a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra az ügyész fellebbezését alaposnak ítélte, ezért az első fokú bíróság ítéletét, azt hivatalból is felülbírálvá, a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Szeged, 2015. november hó 25. napja

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke

Sefta Márta dr. sk.. Cserhádi Ágota sk.
a tanács tagja, előadó a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.I.285/2015/3. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 5.B.154/2013/58. számú ítéletének jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. november 25.

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke